BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 766 20 d'octubre de 2025 Pàg. 001

PAPA LLEÓ XIV

MISSATGE
per a la XL Jornada Mundial de la Joventut. 23 de novembre de 2025

«TAMBÉ VOSALTRES SEREU TESTIMONIS, PERQUÈ HEU ESTAT AMB MI DES DEL PRINCIPI» (JN 15,27)

Benvolguts joves,

Al començament d'aquest primer missatge que us envio, desitjo sobretot donar-vos les gràcies. Gràcies per l'alegria que heu transmès en venir a Roma per al vostre Jubileu, i gràcies també a tots els joves que s'han unit a nosaltres en la pregària des de diferents parts del món. Ha estat un esdeveniment preciós per a renovar l'entusiasme de la fe i compartir l'esperança que crema en els nostres cors. Per això, fem que l'encontre jubilar no sigui un moment aïllat, sinó que marqui, per a cadascun de vosaltres, un pas endavant en la vida cristiana i un fort estímul per a perseverar en el testimoniatge de la fe.

Precisament aquesta dinàmica és al centre de la propera Jornada Mundial de la Joventut, que celebrarem el diumenge de Crist Rei, el 23 de novembre, i que tindrà com a tema: «També vosaltres sereu testimonis, perquè heu estat amb mi des del principi» (Jn 15,27). Amb la força de l'Esperit Sant, com a pelegrins d'esperança, ens preparem per a convertir-nos en testimonis valents de Crist. Comencem, doncs, des d'ara, un camí que ens portarà fins a l'edició internacional de la JMJ a Seül, l'any 2027. En aquesta perspectiva, m'agradaria aturar-me en dos aspectes del testimoniatge: la nostra amistat amb Jesús, que rebem de Déu com un do, i el compromís de cadascun de vosaltres en la societat com a constructors de pau.

Amics, per tant, testimonis

El testimoniatge cristià neix de l'amistat amb el Senyor, crucificat i ressuscitat per a la salvació de tots. Aquesta no s'ha de confondre amb una propaganda ideològica, sinó que és un principi veritable de transformació interior i de sensibilització social. Jesús va voler anomenar "amics" els deixebles, al quals va fer conèixer el regne de Déu i els va demanar que restessin amb Ell per a formar la seva comunitat i enviar-los a proclamar l'Evangeli (cf. Jn 15,15.27). Per això, quan Jesús ens diu: "Doneu

testimoniatge", ens està assegurant que ens considera amics. Només Ell coneix plenament qui som i per què som aquí: coneix el cor de cadascun de vosaltres, joves, la vostra indignació davant la discriminació i la injustícia, el vostre desig de veritat i bellesa, d'alegria i pau; amb la vostra amistat us escolta, us motiva i us guia, cridant a cadascun de vosaltres a una vida nova.

La mirada de Jesús, que vol sempre i només el nostre bé, ens precedeix (cf. Mc 10,21). No ens vol com a servents, ni com a "activistes" d'un partit; ens crida a estar amb Ell com a amics, per tal que la nostra vida sigui renovada. I el testimoniatge sorgeix espontàniament de la novetat alegre d'aquesta amistat. És una amistat única, que ens dona la comunió amb Déu; una amistat fidel, que ens fa descobrir la nostra dignitat i la dels altres; una amistat eterna, que ni la mort no pot destruir, perquè té el seu principi en el Crucificat ressuscitat.

Pensem en el missatge que ens deixa l'apòstol Joan al final del quart Evangeli: «Aquest és el deixeble que dona testimoni d'aquestes coses i les ha escrites. I sabem que el seu testimoni és digne de fe» (Jn 21,24). Tot el relat anterior es resumeix com un "testimoniatge", ple de gratitud i de sorpresa, per part d'un deixeble que mai no diu el seu nom, sinó que es defineix com "el deixeble que Jesús estimava". Aquest apel·latiu és el reflex d'una relació: no és el nom d'un individu, sinó el testimoniatge d'un vincle personal amb Crist. Això és el que realment importa per a Joan: ser deixeble del Senyor i sentir-se estimat per Ell. Comprenem, doncs, que el testimoniatge cristià és fruit de la relació de fe i amor amb Jesús, en qui trobem la salvació de la nostra vida. Allò que escriu l'apòstol Joan també val per a vosaltres, estimats joves. Crist us convida a seguir-lo i a asseure's al seu costat, per a escoltar el seu cor i compartir de prop la seva vida. Cadascun de vosaltres és per a Ell un "deixeble estimat", i d'aquest amor neix l'alegria del testimoniatge.

Un altre testimoni valent de l'Evangeli és el precursor de Jesús, Joan Baptista, que va «donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom cregués» (Jn 1,7). Encara que gaudia de gran fama entre el poble, sabia bé que era només una "veu" que assenyalava el Salvador: «Mireu l'anyell de Déu!» (Jn 1,36). El seu exemple ens recorda que el testimoni veritable no té com a objectiu ocupar el centre de l'escenari, no busca seguidors que s'uneixin a ell. El veritable testimoni és humil i interiorment lliure, sobretot de si mateix, és a dir, de la pretensió de ser el centre d'atenció. Per això és lliure per a escoltar, per a interpretar i també per a dir la veritat a tothom, fins i tot davant els poderosos. De Joan Baptista aprenem que el testimoniatge cristià no és un anunci de nosaltres mateixos i no celebra les nostres capacitats espirituals, intel·lectuals o morals. El veritable testimoniatge és

reconèixer i mostrar Jesús, l'únic que ens salva, quan Ell es manifesta. Joan el va reconèixer entre els pecadors, immers en la humanitat comuna. Per això el papa Francesc va insistir tant en això: si no sortim de nosaltres mateixos i de les nostres zones de confort, si no sortim a l'encontre dels pobres i d'aquells que se senten exclosos del regne de Déu, no trobem Crist ni el testimoniem; perdem la dolça alegria de ser evangelitzadors i d'evangelitzar.

Estimats germans, us convido a cadascun de vosaltres a continuar buscar els amics i testimonis de Jesús a la Bíblia. En llegir els Evangelis us adonareu que tots ells van trobar en la relació viva amb Crist el veritable sentit de la vida. De fet, les nostres preguntes més profundes no són escoltades ni troben resposta en el desplaçament infinit de la pantalla del mòbil, que capta l'atenció i deixa la ment fatigada i el cor buit. No ens porten lluny si les tenim tancades en nosaltres mateixos o en cercles massa reduïts. La realització dels nostres desitjos autèntics passa sempre per sortir de nosaltres mateixos.

Testimonis, per tant, missioners

D'aquesta manera, vosaltres, joves, amb l'ajuda de l'Esperit Sant, podeu convertir-vos en missioners de Crist en el món. Molts dels vostres companys estan exposats a la violència, obligats a usar les armes, forçats a separar-se dels seus éssers estimats, a migrar i a fugir. Molts estan mancats d'educació i d'altres béns essencials. Tots comparteixen amb vosaltres la cerca de sentit i la inseguretat que l'acompanya, el malestar per les creixents pressions socials o laborals, la dificultat d'afrontar les crisis familiars, la dolorosa sensació de manca d'oportunitats, el remordiment pels errors comesos. Vosaltres mateixos podeu posar-vos al costat d'altres joves, caminar amb ells i mostrar-los que Déu, en Jesús, s'ha fet proper a cada persona. Com deia el papa Francesc: «Crist mostra que Déu és proximitat, compassió, tendresa» (carta enc. *Dilexit nos*, 35).

És cert, no sempre és fàcil donar testimoniatge. Als Evangelis trobem sovint la tensió entre l'acollida i el rebuig de Jesús: «La llum resplendeix en la foscor, i la foscor no ha pogut ofegar-la» (Jn 1,5). De manera similar, el deixeble-testimoni experimenta en primera persona el rebuig i, a vegades, fins i tot l'oposició violenta. El Senyor no amaga aquesta dolorosa realitat: «Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres» (Jn 15,20). Precisament això esdevé l'oportunitat per a posar en pràctica el manament més alt: «Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen» (Mt 5,44). Això és el que han fet els màrtirs des dels inicis de l'Església.

Benvolguts joves, aquesta no és una història que pertanyi només al passat. Encara avui, a molts llocs del món, els cristians i les persones de bona voluntat sofreixen a causa de la persecució, de les mentides i de la violència. Potser també vosaltres heu estat tocats per aquesta dolorosa experiència i potser heu estat temptats de reaccionar instintivament posant-vos al nivell dels qui els han rebutjat, adoptant actituds agressives. Recordem, però, el savi consell de sant Pau: «No et deixis vèncer pel mal; al contrari, venç el mal amb el bé» (Rm 12,21).

Per tant, no us desanimeu, com els sants, també vosaltres sou cridats a perseverar amb esperança, sobretot davant les dificultats i els obstacles.

La fraternitat com a vincle de pau

De l'amistat amb Crist, que és do de l'Esperit Sant en nosaltres, neix una manera de viure que comporta el caràcter de la fraternitat. Un jove que ha trobat Crist porta amb ell a tot arreu l'"escalf" i el "sabor" de la fraternitat, i qualsevol que entri en contacte amb ell o amb ella se sent atret per una dimensió nova i profunda, feta de proximitat desinteressada, de compassió sincera i de tendresa fidel. L'Esperit Sant ens fa veure el proïsme amb ulls nous, en l'altre hi ha un germà, una germana!

El testimoniatge de fraternitat i pau que l'amistat amb Crist suscita en nosaltres ens allibera de la indiferència i de la peresa espiritual, fent-nos superar l'aïllament i la desconfiança. A més, ens uneix els uns amb els altres, impulsant-nos a comprometre'ns, des del voluntariat fins a la caritat política, per a construir noves condicions de vida per a tothom. No seguiu els qui utilitzen les paraules de la fe per a dividir; organitzeu-vos, en canvi, per a eliminar les desigualtats i reconciliar les comunitats polaritzades i oprimides. Per això, estimats amics, escoltem la veu de Déu en nosaltres i vencem el nostre egoisme, convertint-nos en laboriosos artífexs de pau. Llavors aquella pau, que és do del Senyor ressuscitat (cf. Jn 20,19), es farà visible en el món a través del testimoniatge comú dels qui porten el seu Esperit en el cor.

Estimats joves, davant els sofriments i les esperances del món, fixem la nostra mirada en Jesús. Mentre agonitzava a la creu, Ell va confiar la Verge Maria com a mare a Joan, i a ella Joan com a fill. Aquest últim do d'amor és per a tot deixeble, per a tots nosaltres. Us convido, doncs, a acollir aquest sant vincle amb Maria, mare plena d'afecte i comprensió, cultivant-lo especialment amb la pregària del rosari. Així, en cada situació de la vida, experimentarem que mai no estem sols, sinó que

sempre som fills estimats, perdonats i estimats per Déu. De tot això, doneu-ne testimoniatge amb alegria!

Lleó XIV

Vaticà, 7 d'octubre de 2025, Memòria de la Benaurada Mare de Déu del Roser